

Publicerad 2018-04-11 08:25 av Cassandra Taylor

Jennie ska fira påsk med familjen.

Novell. Miriam och Iris

Påsk med familjen

Hon blir långsamt medveten om var hon befinner sig. Ligger i sängen och känner sig helt förvirrad. Hon måste ha slumrat till. Typiskt! Det är så mycket som måste hinnas med idag. Snart måste hon ge sig iväg. Nu hör hon ljudet av steg i hallen. Så står plötsligt Gloria i rummet och tittar på henne. Vad konstigt hon pratar idag? Något är fel, men hon kommer inte på vad det är.

Vad skulle de göra idag? Jennie känner sig så förvirrad. Det var nåt de skulle göra idag.

”Idag är det varmt ute.” säger Gloria. Äntligen vår, tänker Jennie.

Fast hur sjutton kan Gloria veta om det är kallt eller varmt ute? Gloria är bara en robot.

Tänk om Gloria kollat på termometern och själv kunde räkna ut att det var varmt ute. Usch vad läskigt! Det vore obehagligt om hon kunde tänka för mycket själv.

”Dags för frukost nu?” undrar hon. ”Vi måste handla idag. Gloria står och hoppar och verkar rastlös. Gloria är inte som hon brukar. Något är annorlunda. Det kanske är dags att köpa nya batterier.

”Akta, du spiller ut kaffet! Tokstolle.” säger Jennie förskräckt. Nog för att Gloria bara är en robot, men hon kan väl i alla fall försöka göra sina uppgifter ordentligt! Det tycker man ju. Men ibland är hon rolig. Hon måste skratta åt Gloria. Gloria går bort till Jennie och ger henne kaffet. Jennie tycker att gloria ler åt henne. Gloria är allt bra att ha. Frukost på sängen är inte dumt. Men kaffet är visst redan kallt.

”Skärp dig Gloria! Kallt kaffe. Och inga mackor. Du får gå ut i köket igen.”

”vi behöver handla idag.” svarar Gloria och skuttar ut i köket. Man får nog snart byta ut henne mot någon annan, tänker Jennie. Så tanklös Gloria har blivit. Efter en stund kommer Gloria in med ett fat med mackor. Skönt att slippa göra ordning sådant själv.

”Du får inte äta mer socker den här veckan. förklarar Gloria bestämt.

Ojdå, där ser man.

”tack för frukosten gumman.” säger hon glatt.

Då kommer Geisha in till henne. Hon hoppar upp i sängen. Robotkatten. Han lägger sig tillrätta och börjar spinna.

”Vi ska gå och handla!” ropar Gloria från köket.

Vad tjatig hon är! Måste kanske byta batterier ändå.

”Tyst med dig! Sluta tjata, annars stänger jag av dig.” säger Jennie. Hon känner sig trött igen. Det måste vara sömnmedel i kaffet. Jag behöver nog sova en stund till. Men vad nu då? Vad är det där för hemskt ljud? Långsamt vaknar hon och förstår att det är väckarklockan som ringer. Usch, dags att gå upp och väcka barnen. Allt är som vanligt. Det var bara en dröm. Robotdrömmen nu igen. Den kommer ofta tillbaks. Hon vet inte var den kommer ifrån. Hon hade gärna velat se hur drömmen slutat. Det hade varit så spännande. Jävla väckarklocka! Men det kanske blir en annan gång. Det är bara att gå upp nu. Ingen robot som kommer med kaffe här inte.

Det är tyst i lägenheten. Miriam och Iris sover fortfarande. Hennes underbara sexåringar. De har pyntat så fint i alla rum med påskris och saker de gjort i skolan. Idag ska de uppträda i skolan med en teater på kvällen. Hon är pirrig av förväntan.

”Jag är så spänd mamma. Det är så läskigt förstår du mamma.” sa Miriam igår.

”Är det ju inte.” säger Iris självsäkert. ”Vad är du nervös för?”

”Är inte du nervös då gumman? frågar hon Iris.

”Nädu, det går nog bra. Det är ju bara föräldrar i publiken och inga snygga killar direkt.”

Ojdå, pratar sexåringar verkligen så? Ja tydligen.

Igår kväll hade Iris sagt: Mamma du måste ha en ledsagare med dig som berättar hur vi ser ut och vad vi har på oss i morgon kväll.”

Jadå, det skulle hon ha. ”Ska det bli skönt med påsklov?” frågar Jennie barnen vid frukosten.

Ja jättekul. Svarar de i en mun. Som riktiga tvillingar. De avslutade ofta varandras meningar.

”Tråkigt att se ut som dig.” Sa Miriam en morgon. Jag tänker ha annorlunda kläder.”

Hon vet vad hon vill den där lilla damen.

Hon blir stressad bara av att tänka på julafton. Det blir bara de tre i år. Barnens pappa är i Koh Lanta i Thailand. Allt känns så hopplöst. Ibland tycker Jennie att det känns som om hon har en stor uttråkad demon som sitter inne i skallen och hånskrattar åt henne. ”Haha, trodde du att du skulle få det där jobbet på Sörmlandsbygden!” Hånar de. Näe, det trodde jag nog inte. Men jag hoppades lite. Hoppas kan man ju alltid även om det är helt meningslöst allting. Fast barnen är ju bäst förstås. Utan dem vore allt slut. Då fanns inget att leva för längre. Hennes mamma har inte långt kvar att leva. Hur berättar man något sådant för sina barn? Det går bara inte. Sex månader kvar har läkarna sagt. Men man vet ju aldrig. Det kanske går ännu fortare. Dags att gå upp nu och skriva cv igen. Jättekul, eller kanske inte.

Mamma ringde igår, precis när hon skulle gå och lägga sig. Klockan var kvart över tio.

”Hej gumman, hur är det?” sa mamma glatt.

Jodå, hade hon svarat. Allt är bra här.

”vem är du nu igen?” mamma lät orolig. ”Pratade jag med dig förut idag?”

”Näe, det gjorde du inte mamma.”

”vadå mamma. Min mamma är död sen länge.” svarar hon.

Vad ska man svara nu. Det här blir svårt.

Påskan 2012

Förra påskan hade varit ganska ok. Undrar hur den blir i år.

Hela familjen är samlad i hennes lägenhet. Jennie står och vispar grädde till kladdkakan när alla kom dit.

Pappa har förstås med sig dyrt vin. Och en massa presenter till tjejerna.

Här kommer den store Hans Ekengren, tänker Jennie trött.

”Har någon från hemtjänsten hjälpt dig att baka den där kakan?” frågar pappa.

”Näe, den har jag bakat själv förstår du.” svarar hon. Nu lät jag sådär arg igen, tänker hon irriterat.

”Kan du inte vispa lite fortare.” säger pappa för femte gången.

Nej hon orkar inte det just nu. Vilken tur att Christoffer hjälper henne.

Christoffer räddar henne som alltid. Han hjälper henne att stå ut med skammen. Skammen att vara världelös.

Kära bror, jag älskar dig, tänker hon. Christoffer tar plötsligt skålen med grädde och håller den över pappas huvud.

”Håna inte min syster.” säger han.

Fast det är förstås bara i fantasin. Om hon hade haft en tvillingbror så hade det säkert hänt. Han hade skyddat henne. Men nu finns ingen som gör det. Har aldrig funnits.

Det blir en bra påsk, så bra den nu kan bli. Mamma är tyst och sorgsen. Hon vet att det inte är lång tid kvar. Hon har liksom gett upp. Det skrämmer Jennie. Mamma som alltid varit så stark. Den jävla cancer kommer att vinna! Det gör henne rasande. Men hon måste fortsätta finnas där för barnen. Hon försöker tänka på något bra. Det är i alla fall vår i luften. De har tagit in fint björkris och har en massa fjädrar i det.

Igår ringde de från tidningen hon sökt jobb på. ”Tyvärr, sa de. Vi har inget jobb som skulle passa dig just nu.” Nähej, det trodde jag inte heller. Allt är meningslöst! De är förstås rädda för att anställa henne som är synskadad. Jävla tontar. Det handlar förstås bara om att de inte törs anställa henne. Det är klart att du kan få jobb, men bara inte här, brukar de säga.

Psykologen ringde också. Precis när hon skulle börja äta den äckliga gamla risgrynsgröten. Precis då ringde gubben.

”hejsan. Hur mår du?” sa han hurtigt. Så tuggade han tuggummi också. Det lät som en häst som travade i gytja. Hon minns att någon sagt att han har hästsvans också. Ska i fortsättningen kalla honom för hästen, tänker hon.

”Jo det är bara bra med mig och barnen.” ljög hon. Det kunde knappast bli tråkigare.

Barnen mår i alla fall bra, det är huvudsaken. De kom ingenstans den här gången heller. Det blev bara en massa meningslöst babbel. Han frågade samma saker som han brukade göra.

Barnledig. Ett hemskt ord egentligen. Ingen vill väl vara ledig från sina barn.

Hon sitter ensam på ett cafe. En lugn och skön dag. Hon gick hit för att koppla av lite. Men så börjar hon förstås tänka på sina trista dejter.

Den sista dejten hade varit en katastrof. Det slutade med att hon kastade ut honom.

”Du är väldigt obehaglig. Ut med dig!”

”Jaså du, det var ju tråkigt, hade han svarat. Du kanske föredrar tjejer istället.”

”Ut, ditt svin!” skrek hon. Jävla tönt!”

Han verkade så trevlig först. En vanlig tjugosexåring med ett bra jobb. Han hade plötsligt kastat sig över henne. Nej, hon orkar inte tänka på det. Man ska absolut ha den första dejten på en offentlig plats. Det är helt klart. Nu får man skylla sig själv att det blev så jobbigt.

Att alla killar var likadana. De tre senaste hon dejtade hade sagt ungefär samma saker.

Allt dom sa handlade om dem själva och hur jobbigt det var för dem att vara ensamma. De var inte det minsta trevliga. Likadana allihop! Lika tjatiga. Hade bara en sak i skallen. Man kan inte annat än känna sig ledsen. De sa samma saker allihop tyckte hon. Fan vad hon hatade det! Dumskallar. Eller så sa de: Jag vet ju inte vad du varit med om. Det kanske är nåt hemskt.” Alla tre sa samma saker. Herregud! Var verkligen alla killar likadana? Det får inte vara så! Som om man var en leksak som de snart tröttnade på. Som att dom ägde en. Usch, orkar inte tänka mer på det! Aldrig mer någon dejt. Nu får det vara nog. Inga fler stolpskott.

”Jävla tontar.” säger hon högt.

”Jaså, vilka då?” hör hon en röst bredvid sig. En snygg kille antagligen.

”förlåt, jag tänkte inte på att det var folk här.” sa hon.

”det brukar vara folk på ett cafe.” svarar mannen. Jennie hör att han ler. Ibland hör man ansiktsuttryck.

Ojdå, nu gjorde jag visst bort mig. Jag är som en tonåring. Men det bjuder jag på.

”Jag har bara dejtat trista killar på sistone.” Varför berättar hon det för den här killen?

”okej. Tråkigt att höra. Jag heter Anders. Vi bor grannar. Jag bor i lägenheten bredvid din.”

”Oj då. Jennie heter jag.

”Jo jag vet. Dina gulliga små tjejer har sagt det. Jag har jobbat på deras förskola ibland.”

Så underbart det känns att prata med honom. Det här samtalet får aldrig ta slut. Han fick henne att känna sig så glad och avslappnad. Nu har de redan suttit där i en halvtimme.

”Häng med hem till oss och fika nån dag.” säger hon innan hon tänkt sig för. ”om du vill alltså.” skyndar hon sig att tillägga.

Herregud, jag är nervös som en tonåring. Vad är det med mig?

”Absolut. Vore trevligt. Vi hörs någon dag.”

Med ens känns allt mycket roligare. Det här kommer bli en bra dag. Det blir nog en bra påsk. Hoppas kan man ju alltid. Drömman är gratis.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cassandra Taylor med Poeter.se id #84360 innehar upphovsrätten